

Chương Mười Hai TRONG NGÔI CỔ MỘ

Nhìn theo bước đi của Mai Hoa Lệnh Chủ, Quán Thiên Phát bước sát bên nói nhỏ với Giang Hàn Thanh:

– Tên ma giáo đó cơ trí âm hiểm lắm, chúng ta phải hết sức cẩn thận đề phòng.

Vẫy tay để Quán Thiên Phát cùng với mình bám theo tên Mai Hoa Lệnh Chủ, Giang Hàn Thanh khẽ gật đầu:

– Tôi đối phó với hắn còn Quán huynh hãy cố dò xét mọi cử động của hắn là được.

Băng vào rừng một khoảng khá xa, tên Mai Hoa Lệnh Chủ dừng lại trước một ngôi mộ cổ.

Bên trên tàng cây giao lại với nhau giống hệt như một cái mui ghe, bên dưới là một ngôi mộ xây bằng đá xanh kiên cố.

Đêm đã tối với cảnh vật trong rừng, nơi tọa lạc ngôi mộ còn tối hơn bởi bị lợp bởi những tàng cây rậm rạp.

Tên Mai Hoa Lệnh Chủ bước tới trước ngôi mộ, hai tay đẩy mạnh vào tấm mộ bia.

Tấm mộ bia không nhúc nhích.

Hai chân hắn xuống tấn, vai hắn chịu vào tấm mộ bia, thân mình hắn rướn về phía trước.

Tấm mộ bia bằng đá xanh rộng cả sải tay, dày hơn bốn gang, bên dưới có thêm cái nền vuông như mặt bàn, tên Mai Hoa Lệnh Chủ dùng hết sức chịu vai thật mạnh...

Tiếng đá nghiêng vào nhau, tấm mộ bia từ từ dạt qua phía trái bày ra một miệng hang đen ngòm.

Tên Mai Hoa Lệnh Chủ quay mặt ngăm ra hiệu và sửa soạn tụt xuống miệng hang.

Giang Hàn Thanh lướt tới đưa tay cản lại:

– Hãy khoan!

Tên Mai Hoa Lệnh Chủ dừng tay lại:

– Nhị công tử định dạy điều chi?

Giang Hàn Thanh hỏi:

– Anh ta lại bị giam dưới ngôi mộ cổ này à?

Tên Mai Hoa Lệnh Chủ mỉm cười:

– Tại hạ chưa từng nói dối với một ai, cho dù bị một áp lực nào, huống chi đây là chuyện tình nguyện dẫn đường của tại hạ, chẳng lẽ nhị công tử lại cho đây là cạm bẫy hay sao?

Câu nói hàm chứa cả một lời thách thức, nhưng Giang Hàn Thanh vẫn giữ vẻ thản nhiên:

– Được rồi, các hạ cứ dẫn đường.

Mai Hoa Lệnh Chủ tụt xuống hang, Giang Hàn Thanh vẫy tay cho Quản Thiên Phát và lệ làng bám theo.

Quản Thiên Phát như đã sẵn sàng chuẩn bị, hấn tiến theo và đưa bộ đèn chai cho Giang Hàn Thanh:

– Nhị công tử giữ đèn cẩn thận.

Giang Hàn Thanh hội ý nhận lấy và đưa lên khỏi đầu bước xuống.

Quản Thiên Phát theo sau nép mặt theo bóng Giang Hàn Thanh để quan sát địa hình.

Miệng hang chúi xuống lồi lõm, đá xây thành từng cấp một, phía trước là con đường độc đạo bóng tối om om.

Đi được khoảng hơn ba mươi cấp đá, trước mặt con đường chợt mở rộng ra.

Giang Hàn Thanh đưa ánh đèn lên cao hơn chút nữa, tranh tối tranh sáng hiện rõ nơi này giống như một đại sảnh, chính giữa có một bàn đá rộng, bên trên có đỉnh hương trầm.

Bên sau chiếc bàn lại là một linh vị bằng đá gần bằng tấm mộ bia bên trên, y như đây là một gian nhà thờ ngay trong lòng huyết mộ.

Và chính khi đến chỗ này là bóng của Mai Hoa Lệnh Chủ mất luôn.

Quản Thiên Phát nắm chặt cán đao nhích tới:

– Nhị công tử, bắt đầu có chuyện rồi đấy.

Giang Hàn Thanh nói bằng giọng tự tin:

– Không làm gì được chúng ta đâu...

Một tiếng động nhẹ phát ra bên góc tối, Quản Thiên Phát một tay cầm đao một tay ngưng tụ “Ứng Trảo Công” và trầm giọng:

– Ai?

Bóng người chầm chậm bước ra, giọng nói của Mai Hoa Lệnh Chủ vang lên:

– Bạn chút chuyện nhỏ làm cho nhị vị phải đợi lâu, quả có lỗi vô cùng.

Giang Hàn Thanh trầm giọng:

– Anh ta ở tại đâu?

Mai Hoa Lệnh Chủ mỉm cười:

– Vâng, tại hạ xin đưa nhị công tử đến ngay.

Giang Hàn Thanh không hỏi thêm một tiếng, cứ bám sát theo sau lưng hắn...

Quản Thiên Phát vẫn nghiêng mặt nương theo bóng của Giang Hàn Thanh.

Đến sát vách đá, Mai Hoa Lệnh Chủ với tay lên đặt vào vách rà qua rà lại...

Tiếng đá nghiền vào nhau, vách đá vụn nứt ra...

Một khuôn cửa hẹp lộ ngay nơi vách, bên trong lại là một gian thạch thất.

Theo dõi bàn tay rà trên vách để di động cơ quan của tên Mai Hoa Lệnh Chủ, nhưng Quản Thiên Phát bỏ ngay, hắn dời nhanh tia mắt xuống nền, hắn nhìn mũi chân phải của tên Mai Hoa Lệnh Chủ và mỉm cười một mình trong bóng tối.

Mai Hoa Lệnh Chủ quay mặt lại cười:

– Xin mời Giang nhị công tử.

Giang Hàn Thanh không nói, chỉ hất mặt ra hiệu cho hắn đi vào trước.

Mai Hoa Lệnh Chủ lại mỉm cười đi thẳng vào trong.

Giang Hàn Thanh bám chặt theo sau và Quản Thiên Phát vào sau rốt, bây giờ hắn bước lên đón lấy cây đèn chai ở tay của Giang Hàn Thanh, hình như hắn muốn họ Giang đối phó ngay chứ đừng cho tên Mai Hoa Lệnh Chủ vượt thêm lần nữa.

Bên trong khuôn cửa chưa phải là thạch thất, mà là một con đường bằng phẳng rộng như một cái sân và phải qua một khúc quanh, cảnh vật mới hoàn toàn thay đổi.

Bây giờ thì mới đúng là thạch thất, bên trong trang trí khá u nhã, ngoài kệ sách án thư, sát bên vách còn một chiếc giường nệm gấm.

Trên trần có treo mấy ngọn lưu ly, ánh sáng tỏa xuống dịu dịu hợp với khung cảnh thư phòng hơn là nhà ngục.

Bên sau án thư, trên chiếc ghế bành lót nệm da, có một người mặc áo rộng xanh vừa thấy Mai Hoa Lệnh Chủ là đã đứng phắt lên trầm giọng:

– Các hạ muốn gì?

Mai Hoa Lệnh Chủ cười:

– Đại công tử hãy xem ai kìa?

Quản Thiên Phát vào thấy người mặc áo xanh với vóc người tầm thước, với gương mặt rạng rỡ khôi ngô, quả đúng là Đại công tử Giang Bộ Thanh.

Giang Hàn Thanh bước tới một bước dài, giọng nói như nghẹn lại:

– Đại ca...

Bộc lộ cả một sự kinh ngạc và mừng rỡ, Giang Bộ Thanh trở mắt:

– Nhị đệ...

Quản Thiên Phát giật mình...

Thiếu chút nữa hẳn đã bật kêu thành tiếng...

Hai tiếng “Nhị đệ” từ cửa miệng của Giang Bộ Thanh phát ra, hẳn cảm thấy như đã có nghe rồi.

Bằng với thính giác tinh tế trời ban, Quản Thiên Phát phân biệt thanh âm rất ít khi lầm lẫn.

Cứ như sự việc xảy ra qua lời lẽ của tên Mai Hoa Lệnh Chủ thì đã ba tháng rồi, Giang Bộ Thanh bị chúng giam cầm, đã ba tháng rồi, người có mặt ở Giang phủ, người xuất hiện tự do là Giang Bộ Thanh giả, như vậy từ khi trở về Kim Lăng điếu tang, phát hiện vụ trộm thầy cho đến khi hội kiến tại Giang phủ, Quản Thiên Phát chưa hề được gặp con người thật của Giang Bộ Thanh, vậy thì hai tiếng “Nhị đệ” cùng với thanh âm này hẳn nghe thấy nơi đâu?

Không thể nào lầm lẫn, chính lúc ở Giang phủ hội kiến với Giang Hàn Thanh kể được tin Giang Bộ Thanh bị thương về phủ, Quản Thiên Phát và Giang Hàn Thanh được vờ vào đại sảnh, chính nơi đây khi vừa thấy Giang Bộ Thanh, Quản Thiên Phát đã nghe hai tiếng “Nhị đệ” này, hẳn không thể nhầm lẫn được.

Nhưng theo Mai Hoa Lệnh Chủ người có mặt tại Giang phủ đâu có phải là Giang Bộ Thanh thật?

Nhưng Quản Thiên Phát không còn thì giờ để phân định gì thêm, hẳn đã bị cuộc gặp gỡ hiện tại của hai anh em người họ Giang làm xúc động...

Cả hai anh em ôm choàng lấy nhau, hai khuôn mặt tràn đầy những nước mắt...

Giang Bộ Thanh như cố đè nén nghẹn ngào, lên tiếng:

– Nhị đệ, sao em biết anh ở đây?

Giang Hàn Thanh chỉ tên Mai Hoa Lệnh Chủ, nhưng hẳn chưa kịp nói thì tên Mai Hoa Lệnh Chủ đã mỉm cười:

– Anh em lâu ngày không gặp chắc phải có nhiều thời gian hàn huyên, tại hạ xin cáo thối...

Giang Hàn Thanh chồm tới...

Nhưng như sẵn đề phòng, Giang Bộ Thanh còn nhanh hơn người em một bậc, hẳn lướt lên trước mặt Giang Hàn Thanh vung tay chụp lấy Mai Hoa Lệnh Chủ:

– Đứng cho nó thoát...

Vì vướng tay Giang Bộ Thanh, Giang Hàn Thanh phải tràn mình qua phía trái, trong khi Giang Bộ Thanh đã bấu chặt được thân áo của đối phương...

Bứt!

Tiếng lùa bứt lìa, nửa thân áo dính nơi tay của Giang Bộ Thanh, trong khi ấy

Mai Hoa Lệnh Chủ đã chạy ra ngoài cửa và cánh cửa đã đóng sầm.

Giang Hàn Thanh đã lách khỏi người của Giang Hàn Thanh và Quán Thiên Phát vừa phát ngọn Ủng Trảo Công thì hai vách đá đã liền lại.

Giang Bộ Thanh tái mặt:

– Nhị đệ, địch nhân đã dùng ngu huynh làm miếng mồi câu để nhử nhị đệ vào đây và...

Giang Hàn Thanh nói bằng một giọng tự tin:

– Chúng không nhốt được mình đâu. Nhưng đại ca vẫn chưa biết ngọn nguồn của chúng nữa sao?

Giang Bộ Thanh lắc đầu:

– Bị giam giữ nơi đây đã ba tháng rồi, trừ tên cầm đầu tự xưng là Mai Hoa Lệnh Chủ khi nãy, còn thì ngu huynh không biết gì hơn nữa.

Rồi như nhớ lại, Giang Bộ Thanh nhìn sững vào mặt em và nói:

– Nhị đệ, mới ba tháng mà hình như em... đã thay đổi khá nhiều...

Giang Hàn Thanh cười:

– Tiểu đệ bị địch nhân hạ độc dược, luôn cả đi đứng cũng phải nhờ người vịn đỡ, rất may nhờ Quán huynh đây tương cứu...

Giang Bộ Thanh nhướng mắt:

– Ai?

Giang Hàn Thanh chỉ Quán Thiên Phát:

– Đây là Quán Thiên Phát, nhân huynh đây vốn là đệ tử của Hoài Dương Phái. Đổ Cửu Như chỉ là một cái tên giả mà thôi.

Giang Bộ Thanh chớp mắt mỉm cười:

– À, thì ra đây là Quán huynh, đệ đã thường nhắc nhở nhưng vì bản huynh dị dung nên đệ nhận không ra.

Chợt thấy Quán Thiên Phát đang quan sát chung quanh vách đá, Giang Bộ Thanh lộ vẻ buồn buồn:

– Quán huynh nên ngồi nghĩ là hơn, đệ đã tìm tòi suốt ba tháng nay nhưng cũng đành phải bó tay, không làm sao mở ra sinh lộ.

Quán Thiên Phát quay lại nói:

– Đệ không tin rằng mình không thể tìm ra lối thoát, nhất định là phải có cơ quan...

Như bận tâm về người em hơn là một chuyện thoát thân, Giang Bộ Thanh quay lại hỏi:

– Nhị đệ, sau khi bị địch nhân ám hại rồi sau đó như thế nào...

Giang Hàn Thanh thở ra:

– Chuyện này khá dài lắm, mà cũng khá li kỳ...

Hắn bèn đem tất cả chuyện xảy ra ở Giang phủ thuật lại, khi nói đến tên Sở Như Phong thì Giang Bộ Thanh trở mắt:

– Sở Như Phong là ai?

Giang Hàn Thanh nói:

– Sau khi tên Mai Hoa Lệnh Chủ giả đại ca khống chế Giang phủ của chúng ta thì hắn đưa Sở Như Phong vào làm tổng quản.

Tiếp theo đó, Giang Hàn Thanh kể chuyện Quản Thiên Phát đưa mình thoát hiểm về Hoài Dương tiêu cục và sau cùng là phải đến Bạch Vân Quan cầu Thanh Phong đạo trưởng...

Ngay lúc đó, Quản Thiên Phát chợt kên lên:

– Đây rồi...

Giang Bộ Thanh và Giang Hàn Thanh quay lại thấy Quản Thiên Phát đã đẩy được chiếc tủ sách qua một bên, trong đó bày ra một khuôn cửa nơi vách đá...

Như đã tiên liệu về cơ trí của Quản Thiên Phát nên Giang Hàn Thanh không lộ vẻ ngạc nhiên cho lắm, chỉ có Giang Bộ Thanh là trở mắt nhìn kinh dị:

– Thế sao đệ tìm không ra thế nhỉ?

Quản Thiên Phát nói:

– Bên dưới chiếc tủ sách này có một viên đá gắn với nền, phải chú ý lắm mới tìm ra, chỉ cần xô chiếc tủ qua một bên rồi ấn mạnh viên đá ấy là chuyển động cơ quan mở ra.

Giang Bộ Thanh mừng quá kêu lên:

– Chúng ta hãy mau thoát ra...

Quản Thiên Phát vội đưa ta ra cản đường:

– Xin công tử để cho đệ dò đường...

Tay trái cầm cây đèn chai, tay phải thủ chắc đơn đao, Quản Thiên Phát thận trọng nhẹ đi ra cửa.

Bên ngoài là một thông đạo khá hẹp và quanh co, tự nhiên không phải là con đường ngầm mà lúc này đã đi vào. Ba người nối đuôi nhau đi một lúc khá lâu thì tới tận cùng thông đạo và trước mắt là một vách đá chắn ngang.

Đưa cao ngọn đèn lên phía trước, Quản Thiên Phát quan sát từ trên xuống dưới, ngay dưới chân vách quả nhiên phát hiện một viên đá hơi lạ, khi đặt chân lên viên đá bắt đầu lún xuống...

Tiếng đá nghiền ken kết, vách đá từ từ xê dịch bày ra một lỗ hổng đen ngòm.

Quản Thiên Phát dẫn đầu, ba người lần mò một lúc khá lâu, con đường thoát quả đúng là dẫn ra những cấp đá ngay chân tấm mộ bia.

Suy xét cặn kẽ từng phiến đá một, Quản Thiên Phát quay lại lắc đầu:

Giang Bộ Thanh hỏi:

– Không có cơ quan à?

Quản Thiên Phát nói:

– Cơ quan ở bên trên, khi này tên Mai Hoa Lệnh Chủ phải dùng sức để xô nhích tấm mộ bia.

Giang Hàn Thanh nói:

– Quản huynh để tôi xem thử.

Quản Thiên Phát tránh ra một bên, Giang Hàn Thanh bước lên bậc đá cuối cùng, hai chân mò mẫm dưới nền, hai tay đưa lên tấm mộ bia ước lượng...

Quản Thiên Phát nói:

– Không được đâu, nhị công tử... Mai Hoa Lệnh Chủ phải vận dụng toàn lực thêm vào đó là đứng bên trên có thể mà hấn còn chịu vai vào với sức cả thân mình mới xô dạt được tấm mộ bia, bây giờ dưới này thất thế lắm...

Giang Hàn Thanh quay lại mỉm cười:

– Đệ chỉ ước lượng thử thôi...

Quản Thiên Phát lắc đầu:

– Không thể được đâu nhị công tử hãy xuống rồi mình sẽ tìm cách khác, vì...

Chỉ nói tới đây Quản Thiên Phát vụt nín thinh...

Hắn vừa phát hiện ra một chuyện lạ lùng...

Giang Hàn Thanh vẫn trong tư thế cũ, hai tay vẫn đỡ hờ nền đá của tấm mộ bia, không lộ một chút gì gọi là dùng sức, nhưng trên gương mặt trắng hồng của hắn chợt hơi ửng sạm, phảng phất như có xông ra một màn sương mỏng màu hồng...

Quản Thiên Phát biết đó là dấu hiệu của con người thi xuất nội công, nhưng hắn cau mặt nhìn hoài, không nhận ra đó là môn công phu gì, hắn chưa từng thấy mà cũng chưa hề nghe.

Giang Bộ Thanh lật đật hỏi:

– Nhị đệ, coi chừng lâm vào trường hợp quá sức, vì tấm mộ bia này ít nhất cũng không dưới ngàn cân.

Giang Hàn Thanh mỉm cười không nói...

Quản Thiên Phát nhੌm lên, hắn định bước lên phụ sức...

Nhưng hắn vội dừng lại và ra hiệu cho Giang Bộ Thanh thụt lui.

Tiếng chuyển động thành linh làm cho Quán Thiên Phát và Giang Bộ Thanh đều sửng sốt...

Giống như một gốc đại thụ bị bão, cả nền đá và tấm mộ bia đồ sộ búng bật tróc lên và bắn thẳng ra gần nửa trượng...

Bụi cát đỏ rào rào, Giang Hàn Thanh nhún chân nhảy tuốt lên khỏi miệng hang.

Quán Thiên Phát vẫy tay cùng với Giang Bộ Thanh phóng vọt theo lên.

Nhìn tấm đá quá lớn của tấm mộ bia bị lật chổng, Quán Thiên Phát méo miệng lắc đầu thán phục.

Giang Bộ Thanh bước tới vỗ vai em:

– Nhị đệ luyện được thần công ấy bao giờ thế? Lần thứ nhất trong đời ngu huynh mới chứng kiến một môn nội công kinh người chưa từng thấy ấy?

Giang Hàn Thanh mỉm cười:

– Đại ca quá khen, lật tấm mộ bia như thế mà đáng gọi là thần công sao?

Quán Thiên Phát cười:

– Nhị công tử, tấm mộ bia này phải đến một ngàn năm trăm cân đấy, trong giang hồ hiện nay có thể xô lật được tấm bia này chắc chắn không có được hai người.

Giang Hàn Thanh cười lớn:

– Quán huynh cứ nói đó là đệ nhất dũng sĩ đi cho rồi. Không có đâu, tại Quán huynh chưa thấy đấy, công phu của đệ thật sự chưa đáng kể lắm đâu.

Và nhìn qua Giang Bộ Thanh, Giang Hàn Thanh nói luôn:

– Khuya lắm rồi, chúng ta về thôi.

Biết em mình không muốn bàn sâu về chuyện nội công, Giang Bộ Thanh vội gật đầu:

– Có lẽ bây giờ kẻ địch còn chưa hay biết, chúng mình phải nên về bắt cho được Sở Như Phong và Hồ Tuấn Tài để truy ra manh mối.

Ba người ra khỏi ven rừng, họ không rẽ qua Vũ Hoa Đài mà lại thẳng về Giang phủ.

Bây giờ đã quá canh ba nhưng dãy nhà trong Giang phủ vẫn ngủ yên trong màn sương dày đặc.

Một phần nóng lòng vì không biết ở nhà hiện tại tình hình biến chuyển ra sao, một phần căm tức vì bị địch nhân giam giữ lâu ngày, nên khi vừa tới vòng tường, Giang Bộ Thanh nhún chân nhảy phóc vào trong.

Giang Hàn Thanh và Quán Thiên Phát lật đật phóng theo.

Chân vừa chấm đất, Giang Bộ Thanh đã quát lớn:

– Tất cả mọi người trong Giang phủ hãy tụ họp ngay tức khắc, Giang Bộ Thanh, Giang Hàn Thanh đã trở về.

Đêm khuya thanh vắng, nội lực của Giang Bộ Thanh lại quá hùng hậu, tiếng quát của hắn dội lên lồng lộng.

Chỉ trong nháy mắt, tất cả bao nhiêu gian nhà đèn đuốc bật sáng lên, tiếp theo là nhiều tiếng khua động và tiếng chân người chạy rầm rập nơi đại sảnh.

Đám gia nhân thuộc hạ Giang phủ thấy Đại công tử và Nhị công tử cùng đột ngột xuất hiện, họ ngơ ngác nhìn nhau không thể hiểu được tình hình diễn biến ra sao...?

Đảo qua một đám gia nhân khoảng hai mươi mấy người tụ họp nơi đại sảnh, Giang Hàn Thanh khẽ nói với Giang Bộ Thanh:

– Đại ca phải lục xét tìm cho được Hồ Tuấn Tài và Sở Như Phong...

Giang Bộ Thanh nói nhanh:

– Nhị đệ hãy tìm chỗ cao đứng cho dễ nhìn, để ngu huynh và Quản huynh lục soát.

Và quay qua đám gia nhân, Giang Bộ Thanh nói lớn:

– Bản phủ tổng quản Sở Như Phong và quản lý Hồ Tuấn Tài cấu kết với quần gian, các người hãy chia làm hai tốp, một tốp do Giang Hưng, Giang Vinh đảm nhiệm ngăn chặn tất cả những giao lộ từ trong Giang phủ ra ngoài, bất cứ kẻ nào không có lệnh mà ra khỏi nơi đây thì cứ giết ngay, nếu gặp cường địch thì lập tức bắn hỏa pháo làm hiệu, sẽ có người tiếp viện.

Giang Hưng và Giang Vinh bước ra cúi mình lãnh lệnh, dẫn chúng gia nhân ra ngoài trước canh phòng.

Giang Bộ Thanh quay qua nói với Quản Thiên Phát:

– Sở Như Phong và Hồ Tuấn Tài võ công có thể không phải tầm thường, xin Quản huynh giúp đệ một tay.

Vừa nói, Giang Bộ Thanh vừa xông gọi những đám gia nhân còn lại:

– Giang Nghĩa, Giang Lộc, Giang Toàn, Giang Phú hãy ở lại nơi đây theo sự điều khiển của Nhị công tử, còn lại hãy theo ta đi lục soát.

Đám gia nhân dạ rập lên, họ cùng tuốt binh khí theo Giang Bộ Thanh chia đi lục soát khắp nơi.

Bọn Giang Nghĩa, Giang Lộc cũng rút đao giữ chặt các nơi đại sảnh.

Giang Hàn Thanh đứng trên lan can lầu nhìn xuống thấy đại ca mình điều động thuộc hạ rất đúng quy củ, trong lòng chợt thấy vui vui, hắn thầm nghĩ: Lúc sanh tiền, Gia gia đã giao nội tình Giang phủ cho đại ca đảm nhiệm, thường nói đại ca là người tinh minh quả cảm, đến nay mình mới nhìn tận mắt, mới thấy đúng tài năng...

Chỉ trong khoảnh khắc, toàn Giang phủ chỗ nào cũng nghe thấy tiếng binh khí, tiếng đồng la báo hiệu khẩn trương, Giang Hàn Thanh đứng trên cao nhìn xuống thấy cùng khắp lối, bây giờ nếu có địch nhân thì nhất định không làm sao thoát khỏi vòng vây.

Và cũng chính trong cuộc lục soát này mới thấy rõ thế lực của Giang Gia, quả xứng đáng là một trong bốn danh gia trong chốn giang hồ, nhất là dưới sự điều khiển của Giang Bộ Thanh càng chứng tỏ khả năng đối địch của bọn thuộc hạ họ Giang, chẳng những họ đốc toàn lực ra ứng phó mà trong cách đốc toàn lực đó cũng thật là đúng với quy củ khi lâm trận.

Qua một lúc lâu, Giang Bộ Thanh hăm hăm bước ra hỏi Giang Hàn Thanh:

– Nhị đệ có thấy gì khả nghi không?

Giang Hàn Thanh phi thân xuống đứng cạnh anh mình:

– Đại ca không thấy Sở Như Phong và Hồ Tuấn Tài à?

Giang Bộ Thanh có vẻ tức tối:

– Tạm thời cho chúng sống thêm một vài ngày nữa, chứ không làm sao thoát khỏi được đâu.

Giang Hàn Thanh cười nhạt:

– Hai tên giặc đó đã đào thoát trước rồi, trong số gia nhân còn có vài tên cũng đã theo luôn.

Xong cuộc lục soát thì đã tới canh năm, Giang Bộ Thanh nói:

– Trời đã sáng rồi, trừ những người có trách nhiệm trực, còn lại có thể đi nghỉ hết đi.

Và quay qua Quán Thiên Phát, Giang Bộ Thanh khẽ vòng tay:

– Xin Quán huynh tạm nghỉ, ngày mai mình sẽ còn có nhiều vấn đề để thương lượng.

Hắn dặn luôn Giang Nghĩa:

– Người hãy đưa Quán huynh đây sang nhà khách tạm nghỉ.

Giang Nghĩa bước tới vòng tay:

– Tiểu nhân xin thỉnh lão gia an nghỉ.

Nghĩ rằng anh em họ còn nhiều việc phải bàn riêng, nên Quán Thiên Phát vái chào rồi theo chân Giang Nghĩa.

Giang Bộ Thanh nói:

– Thư phòng của nhị đệ bị cháy vẫn chưa được sửa sang, vậy hãy sang phòng ngụ huynh tạm nghỉ rồi hãy tính sau.

Hai người bước qua phòng phía Đông, Tiểu Quyên mừng rỡ ra đón tiếp:

– Tiểu tỳ xin bái kiến nhị vị công tử.

Giang Bộ Thanh khoát tay:

– Cho người vào nghỉ.

Tiểu Quyên đứng dậy khẽ liếc Đại công tử và lui trở về phía trong.

Giang Bộ Thanh và Giang Hàn Thanh vào thư phòng Giang Bộ Thanh nói bằng giọng lo lắng:

– Nhị đệ suốt đêm đã quá mệt rồi, bây giờ hãy nghỉ cho nó lại sức.

Giang Hàn Thanh cười:

– Tiểu đệ không mệt đâu, xin đại ca nghỉ đi.

Giang Bộ Thanh cũng cười:

– Chắc không nghỉ được đâu, nếu nhị đệ không mệt thì anh em mình ngồi đây bàn thêm ít việc.

Giang Hàn Thanh ngồi lại:

– Chẳng hay đại ca muốn bàn chuyện gì?

Giang Bộ Thanh nói:

– Cái mà ngu huynh băn khoăn muốn biết là chuyện ngộ độc của đệ, nhất là làm sao giải được?

Giang Hàn Thanh đem chuyện nhờ vị công tử họ Đổng cho thuốc giải và hình dung kỳ lạ của người ấy.

Giang Bộ Thanh cau mày:

– Nhị đệ có biết thêm chút nào về lai lịch của vị công tử họ Đổng ấy hay không?

Giang Hàn Thanh khẽ lắc đầu:

– Cứ theo Quách Thế thúc suy luận thì vị công tử họ Đổng ấy cùng với nhà mình chắc có mối dây quan hệ, chẳng hay đại ca có nghe gia gia đề cập lần nào không?

Suy nghĩ một lúc, Giang Bộ Thanh cũng lắc đầu:

– Những người có qua lại với nhà mình, ngu huynh ít nhiều gì cũng biết qua, nhưng nói đến họ Đổng thì hoàn toàn không biết ai, cũng không nghe gia gia nhắc đến bao giờ.

Và để qua chuyện khác, Giang Bộ Thanh mỉm cười nhìn thẳng vào mặt người em:

– Nhị đệ, ngu huynh biết nhị đệ từ trước vốn mang trong mình một chứng bệnh làm cho thân thể suy nhược, thế sao học được tuyệt nghệ từ bao giờ vậy?

Giang Hàn Thanh cười:

– Ân sư của tiểu đệ vốn là người mai danh ẩn tích, không muốn cho ai biết,

chính tiểu đệ cũng không được rõ danh hiệu của người.

Giang Bộ Thanh hỏi:

– Như thế là do cha bảo nhị đệ đến vị ấy cầu học đấy chứ?

Giang Hàn Thanh lắc đầu:

– Không, chuyện đó là do Ngoại bà bảo tiểu đệ đến nơi cầu học.

Giang Bộ Thanh nói:

– Thế gia gia có biết chuyện ấy hay không?

Giang Hàn Thanh nói:

– Ngoại Bà đã nhiều phen căn dặn không cho tiểu đệ nói lại với cha.

Làm như lơ đãng, Giang Bộ Thanh hỏi lại:

– Tại sao lại có chuyện như thế nhỉ?

Giang Hàn Thanh nói:

– Từ trước đến giờ cha vốn không cho tiểu đệ học võ, cứ theo Ngoại bà nói thì cha bảo tiểu đệ tiên thiên bất túc, cơ thể không thích nghi cho việc học võ bởi vì tương lai khó thành tựu mà đôi khi còn có hại cho nên cha bảo có lẽ không học là hơn.

Giang Bộ Thanh cười:

– Nhưng kết quả thì lại trái ngược, bây giờ thì hiền đệ có nhiều chỗ cao hơn ngu huynh khá nhiều, đó chính là chỗ mà cha tiên liệu không chính xác.

Giang Hàn Thanh nói:

– Đại ca khiêm cung quá mức, chính tiểu đệ thấy còn rất nhiều chỗ phải có nhiều thời gian học hỏi với đại ca.

Giang Bộ Thanh điềm đạm trả lời:

– Anh em trong nhà không nên khách sáo...

Ngưng một giây, Giang Bộ Thanh lại nhìn vào mặt em và nói thật chậm:

– Nhị đệ nhà ta đã bị bọn ác nhân phi hoại, đã ngót ba tháng rồi gia vụ kể như bị hư hại, cần phải có thời gian chỉnh đốn mà nhất là phái người có đủ khả năng, theo ý ngu huynh là mình nên nhờ Quản huynh đảm nhiệm chức vụ Tổng quản gia, không biết ý nhị đệ thế nào?

Giang Hàn Thanh nói:

– Quản huynh là người có nhiều năng lực, nếu người thuận tình giúp cho thì vấn đề chỉnh đốn gia vụ thì kể như anh em mình rất nhẹ lo. Vậy chờ đến bữa cơm trưa mình giống ý coi có thể được hay không?

o O o

Trời vừa đúng Ngọ, trong đại sảnh Giang phủ gia nhân tụ tập vui vầy.

Thấy nhị vị tiểu chủ có tin bị tán thân trong cuộc hỏa hoạn thư phòng, nay lại bỗng nhiên xuất hiện, vì gia vụ cũng có mà vì hiếu kỳ lại nhiều hơn, cho nên khi có lệnh triệu tập là họ ùn ùn kéo vào nhanh chóng, câu chuyện xảy ra đột ngột làm quá sức tưởng tượng của mọi người, bỗng không hai vị tiểu chủ song song quay về, rồi hai vị Sở tổng quản và Hồ quản lý, hai con người từ trước đến giờ được coi như toàn quyền quyết định mọi việc trong Giang phủ, đột nhiên bị phát giác là địch nhân, tất cả những chuyện đó đủ cho toàn thể Giang phủ nhôn nhao.

Họ tập trung vào đại sảnh chia ra nam tả nữ hữu, tuy họ không dám to nhỏ với nhau như khi ở ngoài, nhưng vẻ mặt người nào cũng có vẻ trông ngóng gia chủ ngỏ lời để những thắc mắc trong lòng họ được giải tỏa.

Ngay lúc đó Giang đại công tử, Giang nhị công tử và vị khách nhân họ Đỗ tiến vào ghé giữa, bọn gia nhân Giang phủ vẫn tưởng Quản Thiên Phát họ Đỗ chứ chưa được chủ nhân nói cho biết đó là người đã có tới đây mấy tháng về trước, đó là do sự sắp xếp để cho Quản Thiên Phát dấu mặt luôn để dễ bề hành động sau này.

Trước tiên, Giang Bộ Thanh nói cho tất cả biết rõ chuyện gặp nạn của mình, nói rõ người mà trong ba tháng nay ở lại đây chính là kẻ địch giả mạo, nhất là chuyện kẻ gian đưa Sở Như Phong vào làm Tổng quản để khống chế toàn bộ Giang phủ, cũng như chuyện Hồ Tuấn Tài theo địch, nhất nhất thuật lại cho bọn gia nhân thông hiểu, kể cả chuyện Giang Hàn Thanh bị kẻ địch âm mưu hỏa thiêu và về sau đến ngôi mộ cổ cứu mình...

Nghe xong chuyện do Giang Bộ Thanh thuật lại, bọn gia nhân gần như không thể tin được nếu không phải là chuyện do chính miệng của chủ nhân.

Họ là gia nhân của một dinh cơ đồ sộ, có nhiều danh vị trong giang hồ, tự nhiên họ không làm lạ gì chuyện giả trang, chuyện địch nhân khuấy động, nhưng họ không thể tưởng tượng nổi một âm mưu quá lớn, nhất là chuyện kẻ địch dị dung vị đại công tử ở hẳn trong nhà này chỉ huy họ suốt ba tháng trời mà họ không hề hay biết.

Chờ cho mọi người im lặng trở lại, Giang Bộ Thanh tuyên bố đã mời vị Đỗ Cửu Như làm tổng quản trực tiếp coi sóc và điều khiển toàn Giang phủ.

Tiếp theo là vấn đề giao trọng trách, chuyện cho gia nhân diện kiến vị Tân Tổng quản và trình danh sách toàn thể gia nhân.

Tự nhiên, chuyện kẻ địch tàng ẩn mới xảy ra rành rành và nhất là gia nhân dưới mắt Quản Thiên Phát đều được ghi nhận cực kỳ cẩn thận.

Sau cùng là phần yến tiệc, cuộc tiệc này được coi như là bữa tiệc vì chủ tổ mà tẩy trần, nên anh em họ Giang cho phép tất cả lớn nhỏ đều được ngồi chung.

Từ những thuộc hạ thân tín, đến những tráng đinh, tỳ nữ đều được phép tự nhiên chung vui bữa tiệc khách chúc Giang gia thoát cơn đại nạn, đồng thời cũng là ngày toàn thể ra mắt vị tân tổng quản.

Vì thế, bữa tiệc thật linh đình mà cũng là bữa tiệc hết sức cởi mở, mọi người hết thấy đều vui mừng.

Ban đầu, bằng vào trực giác, Quản Thiên Phát rất hoài nghi về Giang Bộ Thanh, chỉ có điều không tiện nói ra với vị Giang nhị công tử Giang Hàn Thanh nhưng trong thâm tâm hẳn vẫn còn ngờ ngợ và chú tâm dò xét, nhưng suốt ngày nay hẳn cảm thấy Giang Bộ Thanh hoàn toàn là thật chứ không thể lại là một con người giả mạo, thêm vào không khí bữa tiệc làm cho bao nhiêu nghi ngờ của hẳn hoàn toàn tiêu tan.

Sau bữa tiệc, Quản Thiên Phát bắt tay vào việc, trước hết hẳn bảo Giang Nghĩa đi quan sát khắp nơi trong Giang phủ, nhất là đối với những nơi cần thiết bởi địa hình trọng yếu đều được tu bổ hoặc thiết lập những trạm canh phòng.

Trở lại đại sảnh, hai anh em Giang Bộ Thanh hãy còn bàn bạc và vừa thấy Quản Thiên Phát là Giang Bộ Thanh đã niềm nở mời ngồi:

– Đỗ huynh quá nhiều cực khổ thật anh em chúng tôi cảm kích vô cùng.

Quản Thiên Phát vừa ngồi xuống là đã có một người tỳ nữ mang nước ra lễ phép:

– Kính thỉnh tổng quản dùng trà.

Quản Thiên Phát mỉm cười đáp lễ rồi thuật lại những điều mình vừa quan sát và tu bồi lại cho anh em Giang Bộ Thanh nghe, Giang Bộ Thanh cười tươi nói:

– Huynh đệ đã nói trước rồi, tất cả những việc trong Giang phủ dù lớn dù nhỏ, xin Đỗ huynh toàn quyền quyết định, một khi Đỗ huynh đã nhận xét thì không thể có chuyện lằng lằng được đâu.

Trừ những khi bàn nhỏ với nhau, còn thì giữa đại sảnh cho dù không có ai, Giang Bộ Thanh vẫn gọi Quản Thiên Phát bằng Đỗ huynh, hình như hẳn ý thức rằng phải cực kỳ thận trọng trong việc Quản Thiên Phát mai danh, việc mà không nên có điều sơ suất.

Quản Thiên Phát lật đật vòng tay:

– Đại công tử nói thế, tại hạ thật không dám nhận.

Giang Hàn Thanh cười:

– Quản huynh đã là tổng quản tự nhiên Quản huynh có toàn quyền quyết định mọi việc, chỉ khi nào thấy quá cần thiết mới hỏi kỹ lại thôi, chuyện đó Quản huynh không nên khách sáo làm chi, vừa rồi đại ca tôi nói đó là lời chân thật, xin Quản huynh đã giúp cho thì không nên ngại ngần gì cả. Lúc nãy khi bàn về chuyện tên Mai Hoa Lệnh Chủ, hẳn là con người cố tâm chiếm đoạt cơ nghiệp của Giang gia, lần này tuy hẳn đã thất bại nhưng nhất định không phải vì thế mà ngưng, đó là vấn đề thứ nhất. Ngoài ra chuyện trộm thi hài gia phụ, là bốn phạm làm con, chúng tôi không thể ngồi yên, vậy xin Quản huynh cố giúp đỡ cho đại ca tôi phòng thủ và giữ vững nơi đây, có lẽ bắt đầu ngày mai tôi phải thân hành điều tra việc đó, cần phải sớm xem việc trộm

thi hài gia phụ chủ chốt là ai? Họ mang đi nơi đâu? Chẳng hay Quán huynh có ý định gì giúp thêm về việc đó không?

Quán Thiên Phát trầm ngâm:

– Ngày hôm ấy chính mắt huynh đệ đã thấy tên Mai Hoa Lệnh Chủ tự tay dỡ nắp quan tài, nhưng trong quan tài lại trống không, không có thi thể của Giang đại tiên sinh, vì thế huynh đệ nhận rằng chuyện trộm thi hài quyết không phải do tên Mai Hoa Lệnh Chủ, tuy chưa biết mục đích trộm di hài của tên Mai Hoa Lệnh Chủ, nhưng nhất định chúng cũng đang làm chuyện điều tra y như Nhị công tử định làm.

Giang Bộ Thanh luôn luôn gật đầu:

– Thật ý của Quán huynh rất hợp với điều mà đệ đã suy nghĩ, chính đệ cũng thấy chuyện nhất định xảy ra như thế.

Giang Hàn Thanh nói:

– Theo ý Quán huynh thì chuyện này mình nên hành động ra sao mới phải?

Quán Thiên Phát nói:

– Đây chỉ là ý kiến sơ khởi, xin Nhị công tử nên suy xét thật cẩn kẽ, huynh đệ cảm thấy trong thành Kim Lăng này là chỗ ngọa hổ tàng long, sào huyệt của tên Mai Hoa Lệnh Chủ và việc trộm thi hài Giang đại tiên sinh rất có thể là ở tại thành này chứ không phải đâu xa, chúng ta chỉ cần điều tra tinh tế thì sẽ thì sẽ có cơ phát hiện ra.

Giang Hàn Thanh nhượng mắt:

– Bắt đầu từ ngày mai, tôi sẽ thân tự điều tra trong thành này trước, nhất định phải tìm cho ra được sào huyệt của bọn chúng mới nghe.

o O o